

szóval, ha találkozunk velük, mit mondanánk nekik? egyből ordítózva kezdenénk? hova tettétek, hol van? adjátok, kerítsétek elő, vagy megyünk a rendőrségre! a kurva anyátok! mégis, mit képzeltetek, nyomorult tolvajbanda!? pörgetjük az indulatot, hergeljük egymást. még otthon is ez a téma. elmeséljük majd a gyerekeinknek, óvodások, képzeljétek, anya táskáját ellopták. másnap is rajtunk marad a rosszkedv, de munka lesz, sok tennivaló. délben étterembe megyünk megint. menüket eszünk ott. elég jól főznek. sokan járunk oda. mint egy elegánsabb menza, olyan. amikor leülünk, a pincér egyből hozza a táskát. tegnap itt felejtette, hölgyem. ha most nem jönnek, este elvittem volna a címre, ami az igazolványában van.

G. István László

Ábrahám

45

Mintha nem lenne toroka egy testnek.
A hang a szemem át terjed,
a fény helyett a hanghullám
ahogy céljához ér,
elbizonytalanítja a tekintetet.
Nem lesz rajta köd,
csak tölcseré válik, mint a fül.
Ha Isten szól hozzád,
mint mikor denevérek
tapogatják az utat,
sose tudhatod, mi szólít meg.
Csak a szív fogja, a fejet nem tartja nyak.

Ábrahám biztos keze
előkészíti az áldozatot.
Egy elszánt terrorista
engedelmeskedik.
Kívülről semmiben nem különbözik
a katasztrófa és a hit.

Virágszedés

A virágszedés kétévesen csak a zöld vonzása, levélé, szíromé, száré, amiből a nedv kimorzsolható. Nem több, mint egy emlő. Megtart, mint falat a kő, táplál, mint napot az éjszaka, bár az égnek vagy az anyának mutatott eredmény nem rád vall, csak arra, nem vagy egyedül. A virágszedés később láthatatlan a virágra nézve. Akinek szeded, arra vall. Szemek és megnyíló száj helyett várja az ujjad, a tenyered. Hogy átadod, csak az valódi, a virág bármi lehet. A virágszedés érett férfiként kedélydekoráció. Két munka közt egy ránc kisimítása. Mint az asztalon egy jó pillanatban odatett terítő. A virágszedés öregen a zavartalan lélegzés fenntartása. Mint egy hűvös ima. Nem kell közben az Istenre gondolnia. Később, a halálad előtt, lehajolni egy virágért, mintha a sírodra tennéd, hozzágörnyedsz egy nem létező templom kitérdelt kövén. S bár a virág él, ráfénylik csipás szemedre, mint egy szárvégre került csillag, amit a sötét tűpárnáján elérsz, távoli Nap, aminek nukleáris reaktora közel kerül hozzád. Egyszerre hódolat és vezeklés. De nem Isten felé, és nem amiatt, hogy testben születted, és lelked nem találja a kiutat. Olyan áldozat, amit az összes virág nevében névtelenül hozol, amiért bármit elkövetnél.